Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο τμήμα)

της 14ης Δεκεμβρίου 2017*

«Υπαλληλική υπόθεση – Υπάλληλοι – Προαγωγή – Περίοδος προαγωγών 2015 – Απόφαση περί μη προαγωγής του προσφεύγοντος-ενάγοντος στον βαθμό AD 10 από 1ης Ιουλίου 2015 – Διοργανική μετάταξη – Σύστημα prorata temporis – Συγκριτική εξέταση των προσόντων – Άρθρο 45 του ΚΥΚ – Ευθύνη»

Στην υπόθεση T-21/17,

RL, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενος από τους C. Bernard-Glanz και A. Tymen, δικηγόρους,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τον J. Inghelram και την V. Hanley-Emilsson,

καθού-εναγομένου,

με αντικείμενο αίτημα βασιζόμενο στο άρθρο 270 ΣΛΕΕ, με το οποίο ζητείται, αφενός, να ακυρωθεί η απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 11ης Μαΐου 2016 περί μη προαγωγής του προσφεύγοντος-ενάγοντος την 1η Ιουλίου 2015 και, αφετέρου, να αποκατασταθεί η ζημία που ο προσφεύγων-ενάγων ισχυρίζεται ότι υπέστη,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Gervasoni (εισηγητή), πρόεδρο, K. Kowalik-Bańczyk και C. Mac Eochaidh, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Το άρθρο 45 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ) ορίζει τα εξής:

«Η προαγωγή απονέμεται με απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής με βάση το άρθρο 6 παράγραφος 2. Οι υπάλληλοι μπορούν να προάγονται μόνον εφόσον κατέχουν θέση που αντιστοιχεί σε έναν από τους τύπους θέσης που αναφέρονται στο παράρτημα Ι τμήμα Α για τον αμέσως ανώτερο βαθμό, εκτός αν εφαρμόζεται η διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 4 και στο άρθρο 29 παράγραφος 1. Η προαγωγή συνεπάγεται για τον υπάλληλο την τοποθέτησή του στον αμέσως ανώτερο βαθμό της ομάδας καθηκόντων στην οποία ανήκει. Η προαγωγή απονέμεται αποκλειστικά με επιλογή μεταξύ των υπαλλήλων που έχουν συμπληρώσει τουλάχιστον δύο έτη στον βαθμό τους, μετά από συγκριτική εξέταση των προσόντων των προαγώγιμων υπαλλήλων. Για τη συγκριτική εξέταση των προσόντων, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή λαμβάνει ιδίως υπόψη τις εκθέσεις των υπαλλήλων, τη χρήση, κατά την άσκηση των καθηκόντων τους, άλλων γλωσσών εκτός από τη γλώσσα για την οποία έχουν αποδείξει ότι διαθέτουν εις βάθος γνώση σύμφωνα με το άρθρο 28 στοιχείο στ), και το επίπεδο των ευθυνών που αναλαμβάνουν.

[…]»

2 Δυνάμει των οδηγιών περί προαγωγών, που προσαρτήθηκαν στην απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 19ης Οκτωβρίου 2005 σχετικά με τις προαγωγές (στο εξής: οδηγίες περί προαγωγών), προκειμένου να ληφθούν υπόψη για προαγωγή, οι υπάλληλοι πρέπει κανονικά να διαθέτουν αριθμό μορίων προαγωγής τουλάχιστον ίσο με ένα όριο αναφοράς (σημείο 3).

3 Το σημείο 4 των οδηγιών περί προαγωγών διευκρινίζει ότι οι υπάλληλοι αποκτούν, κάθε έτος που συμπληρώνουν στον οικείο βαθμό, από 0 έως 3 μόρια προαγωγής. Η μη απόκτηση μορίων αντιστοιχεί σε προσωρινά μη εξελισσόμενη σταδιοδρομία, η απόκτηση ενός μορίου αντιστοιχεί σε βραδείας εξελίξεως σταδιοδρομία, η απόκτηση δύο μορίων αντιστοιχεί σε κανονικής εξελίξεως σταδιοδρομία και η απόκτηση 3 μορίων σε ταχείας εξελίξεως σταδιοδρομία.

4 Επίσης κατά τις οδηγίες περί προαγωγών, τα μόρια απονέμονται ανά έτος από τον διευθυντή της διευθύνσεως στην οποία υπάγεται ο υπάλληλος, βάσει των προσόντων του και κυρίως βάσει της εκθέσεως βαθμολογίας του (σημείο 5), και ο διευθυντής καταρτίζει ετησίως, για κάθε βαθμό, πίνακα των υπαλλήλων της διευθύνσεώς του οι οποίοι έχουν συμπληρώσει το όριο αναφοράς (σημείο 7).

5 Τέλος, το σημείο 8 των οδηγιών περί προαγωγών προβλέπει ότι οι πίνακες δημοσιεύονται και διαβιβάζονται στην επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως για τις προαγωγές, η οποία προβαίνει, για κάθε βαθμό, σε συγκριτική εξέταση των προσόντων του συνόλου των προαγώγιμων υπαλλήλων, λαμβάνοντας υπόψη τα αποκτηθέντα μόρια προαγωγής και ελέγχοντας την αντιστοιχία τους με τις εκθέσεις βαθμολογίας. Κατά το πέρας των εργασιών της, η επιτροπή καταρτίζει, για κάθε βαθμό, πίνακα των προτεινόμενων για προαγωγή υπαλλήλων, καθορίζοντας τη σειρά προτεραιότητας. Ο πίνακας αυτός διαβιβάζεται στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ).

6 Κατά κανόνα, στο σύστημα προαγωγών του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο αριθμός των αποκτηθέντων μορίων εξεταζόταν βάσει της καταστάσεως των ενδιαφερομένων την 1η Ιανουαρίου του αντίστοιχου έτους. Ένα ειδικό μέτρο θεσπίστηκε εντούτοις κατά τις περιόδους προαγωγών 2006, 2007 και 2008 υπέρ των υπαλλήλων που είχαν προσληφθεί από 1ης Μαΐου 2004 σε ορισμένους βαθμούς, δυνάμει του οποίου τα συγκεντρωθέντα μόρια εξετάζονταν όχι μόνο την 1η Ιανουαρίου του έτους, αλλά επίσης την πρώτη εκάστου μήνα του αντίστοιχου έτους (στο εξής: μέτρο prorata temporis).

7 Το πεδίο εφαρμογής του μέτρου prorata temporis επεκτάθηκε σε άλλους βαθμούς το 2009. Ειδικότερα, κατά το σημείο 6 των συμπερασμάτων της διαδικασίας διαβουλεύσεως μεταξύ της διοικήσεως του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του European Public Service Union σχετικά με το ισχύον σύστημα προαγωγών στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 27ης Οκτωβρίου 2009, ο αριθμός των μορίων που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για την προαγωγή υπαλλήλου βάσει του μέτρου prorata temporis προκύπτει «διά της προσθέσεως […] των συγκεντρωθέντων μορίων στις 31 Δεκεμβρίου του έτους N-1 [και], την 1η εκάστου μήνα του έτους N, του ενός δωδέκατου των δύο μορίων του έτους N-1 ή, σε περίπτωση που ο υπάλληλος έλαβε λιγότερα από δυο μόρια για το έτος N-1, του ενός δωδέκατου του αριθμού των μορίων που πράγματι του απονεμήθηκαν».

8 Από την περίοδο προαγωγών 2015, το ευεργετικό μέτρο prorata temporis επεκτάθηκε σε όλες τις προαγωγές έως και τους βαθμούς AST 8 και AD 11 και ανεξαρτήτως της ημερομηνίας προσλήψεως των ενδιαφερόμενων υπαλλήλων (σημείο 1 των συμπερασμάτων της διαδικασίας διαβουλεύσεως μεταξύ της διοικήσεως του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του European Public Service Union – Δικαστήριο σχετικά με τη λειτουργία του συστήματος προαγωγών της 22ας Ιουλίου 2015).

Ιστορικό της διαφοράς

9 Ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων), RL, ανέλαβε υπηρεσία στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης την 1η Οκτωβρίου 2004 ως έκτακτος υπάλληλος. Διορίστηκε μόνιμος υπάλληλος την 1η Μαρτίου 2006.

10 Στις 16 Μαρτίου 2015, ο προσφεύγων μετατάχθηκε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Κατά τον χρόνο της μετατάξεως αυτής κατείχε τον βαθμό AD 9, κλιμάκιο 2.

11 Με απόφαση της 8ης Ιουλίου 2015, η ΑΔΑ καθόρισε στα 8 μόρια το όριο αναφοράς που εφαρμόζεται στους υπαλλήλους βαθμού AD 9 για προαγωγή στον βαθμό AD 10 στο πλαίσιο της περιόδου προαγωγών 2015.

12 Κατόπιν αιτήσεώς του, ο προσφεύγων ενημερώθηκε από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στις 7 Δεκεμβρίου 2015, ότι δεν είχε λάβει κανένα μόριο προαγωγής για το έτος 2014.

13 Με επιστολή της 11ης Δεκεμβρίου 2015, ο προσφεύγων αμφισβήτησε την απόφαση να μην του απονεμηθεί κανένα μόριο προαγωγής για το έτος 2014 και ζήτησε την απονομή από 2,5 έως 3 μορίων για το ίδιο αυτό έτος. Στις 10 Φεβρουαρίου 2016, υπέβαλε, εξάλλου, διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως να μην του χορηγηθούν μόρια προαγωγής για το έτος 2014 καθώς και κατά της αποφάσεως περί μη προαγωγής του κατά την περίοδο προαγωγών 2015.

14 Με απόφαση της 4ης Μαρτίου 2016, ο Γραμματέας του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπό την ιδιότητά του ως ΑΔΑ, απένειμε, σύμφωνα με τη γνώμη της επιτροπής προαγωγών, 2,5 μόρια προαγωγής στον προσφεύγοντα για το έτος 2014.

15 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 15ης Μαρτίου 2016, ο προσφεύγων ζήτησε την επανεξέταση της αποφάσεως περί μη προαγωγής του υπό το πρίσμα της απονομής αυτών των μορίων προαγωγής.

16 Με γνώμη της 7ης Απριλίου 2016, η επιτροπή προαγωγών συνέστησε στην ΑΔΑ να επιβεβαιώσει την απόφασή της περί μη προαγωγής του προσφεύγοντος, για τον λόγο ότι ο ενδιαφερόμενος, λαμβανομένων υπόψη των εν λόγω νέων μορίων προαγωγής και των μορίων που προκύπτουν από το μέτρο prorata temporis, συμπλήρωνε το απαιτούμενο όριο αναφοράς για να συμπεριληφθεί στον πίνακα των προαγώγιμων υπαλλήλων, όριο καθορισθέν στα 8 μόρια, μόλις την 1η Ιουλίου 2015, ημερομηνία μεταγενέστερη της μετατάξεώς του στο Κοινοβούλιο, στις 16 Μαρτίου 2015.

17 Με απόφαση της 11ης Μαΐου 2016, η οποία κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 20 Μαΐου 2016, η ΑΔΑ αποφάσισε να μην τον προαγάγει κατά την περίοδο προαγωγών 2015 για τους λόγους που εκτίθενται στη γνώμη της επιτροπής προαγωγών η οποία προσαρτήθηκε στην απόφαση (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

18 Στις 13 Ιουλίου 2016, η επιτροπή διοικητικών ενστάσεων του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποφάσισε, εξάλλου, ότι δεν συνέτρεχε πλέον λόγος να αποφανθεί επί της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος της 10ης Φεβρουαρίου 2016, για τον λόγο ότι η διοικητική αυτή ένσταση κατέστη άνευ αντικειμένου συνεπεία της απονομής μορίων προαγωγής στον προσφεύγοντα για το έτος 2014 και της προσβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία απορρίφθηκε εκ νέου η προαγωγή του παρά την απονομή των μορίων αυτών.

19 Στις 22 Ιουλίου 2016, ο προσφεύγων υπέβαλε κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως διοικητική ένσταση, η οποία απορρίφθηκε στις 6 Οκτωβρίου 2016 (στο εξής: απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως). Η απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως κοινοποιήθηκε αυθημερόν στον ενδιαφερόμενο.

20 Με απόφαση του Κοινοβουλίου της 25ης Οκτωβρίου 2016, ο προσφεύγων προήχθη αναδρομικώς στον βαθμό AD 10, κλιμάκιο 1, από 1ης Ιανουαρίου 2016.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

21 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 13 Ιανουαρίου 2017, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή-αγωγή.

22 Κατόπιν αιτήματος υποβληθέντος από τον προσφεύγοντα βάσει του άρθρου 66 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, το Γενικό Δικαστήριο απάλειψε το όνομα του διαδίκου αυτού καθώς και άλλα δεδομένα που τον αφορούν στη δημοσιοποιημένη εκδοχή της παρούσας αποφάσεως.

23 Δεδομένου ότι οι διάδικοι δεν ζήτησαν τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως σύμφωνα με το άρθρο 106, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο (ένατο τμήμα), εκτιμώντας ότι έχει διαφωτιστεί επαρκώς από τα στοιχεία της δικογραφίας, αποφάσισε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 106, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, να αποφανθεί επί της προσφυγής-αγωγής χωρίς προφορική διαδικασία.

24 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση και, εφόσον παρίσταται ανάγκη, την απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεώς του·

– να υποχρεώσει το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να αποκαταστήσει την υλική ζημία που υπέστη·

– να καταδικάσει το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα δικαστικά έξοδα.

25 Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή-αγωγή·

– να καταδικάσει τον προσφεύγοντα-ενάγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί των αιτημάτων ακυρώσεως

26 Πρέπει να υπομνησθεί, καταρχάς, ότι, κατά πάγια νομολογία, ακυρωτικά αιτήματα προβαλλόμενα τυπικώς κατά της αποφάσεως περί απορρίψεως διοικητικής ενστάσεως έχουν ως αποτέλεσμα, στην περίπτωση που η απόφαση αυτή δεν έχει αυτοτελές περιεχόμενο, να επιλαμβάνεται το Γενικό Δικαστήριο της πράξεως κατά της οποίας υποβλήθηκε η ένσταση (αποφάσεις της 17ης Ιανουαρίου 1989, Vainker κατά Κοινοβουλίου, 293/87, EU:C:1989:8, σκέψη 8, και της 6ης Απριλίου 2006, Camós Grau κατά Επιτροπής, T-309/03, EU:T:2006:110, σκέψη 43). Καθόσον η απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως στερείται, εν προκειμένω, αυτοτελούς περιεχομένου, δεδομένου ότι επικυρώνει, κατ' ουσίαν, την προσβαλλόμενη απόφαση, η προσφυγή-αγωγή πρέπει να θεωρηθεί ότι βάλλει κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως.

27 Ο προσφεύγων-ενάγων προβάλλει δύο λόγους προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος αντλείται από παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ και ο δεύτερος από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως καθώς και της αρχής της ομοιογένειας της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης.

Επί του λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ

28 Ο προσφεύγων-ενάγων υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ελήφθη κατά παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ, όπως αυτό έχει ερμηνευθεί από τη νομολογία και εφαρμοσθεί με τους εσωτερικούς κανόνες για τις προαγωγές του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

29 Ο προσφεύγων-ενάγων προβάλλει ότι από τη νομολογία αυτή και τους εν λόγω εσωτερικούς κανόνες προκύπτει ότι, όταν ένας υπάλληλος έχει τη δυνατότητα προαγωγής κατά το έτος κατά τη διάρκεια του οποίου μετατάσσεται από ένα θεσμικό όργανο σε άλλο, αρμόδια να αποφασίσει για την προαγωγή του αρχή είναι η ΑΔΑ του οργάνου από το οποίο προέρχεται ο υπάλληλος και το σύστημα προαγωγών που πρέπει να εφαρμοστεί είναι το θεσπισθέν από το θεσμικό αυτό όργανο, τούτο δε ακόμη και αν ο υπάλληλος αυτός μετατάχθηκε σε άλλο θεσμικό όργανο πριν την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της ενδεχόμενης προαγωγής του. Εξ αυτού συνάγεται, εν προκειμένω, ότι ο προσφεύγων θα συμπλήρωνε το όριο προαγωγής την 1η Ιουλίου 2015 και ότι θα έπρεπε να προαχθεί από την ημερομηνία αυτή από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, παρά τη μετάταξή του στο Κοινοβούλιο στις 16 Μαρτίου 2015.

30 Ο προσφεύγων προσθέτει ότι η συνεκτίμηση των μορίων προαγωγής που σωρεύονται πλασματικά μετά τις 16 Μαρτίου 2015 δεν σημαίνει ότι συγκρίνονται τα προσόντα του με τα προσόντα των νέων συναδέλφων του στο Κοινοβούλιο, σύγκριση για την οποία το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα ήταν αναρμόδιο. Συγκεκριμένα, το σύστημα προαγωγών που έχει θεσπιστεί εντός του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το οποίο βασίζεται στο μέτρο prorata temporis καθιστά δυνατή τη συνεκτίμηση των μορίων προαγωγής που έχουν σωρευθεί κατά το έτος που αφορούν οι προαγωγές και τα οποία υπολογίζονται αποκλειστικώς βάσει των μορίων προαγωγής που είχαν απονεμηθεί κατά το προηγηθέν του έτους που αφορούν οι προαγωγές έτος, κατά τη διάρκεια του οποίου ο προσφεύγων ήταν υπάλληλος του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οπότε τα προσόντα του να συγκρίνονται με τα προσόντα άλλων υπαλλήλων του ίδιου αυτού θεσμικού οργάνου.

31 Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης επισημαίνει, καταρχάς, ότι ο προσφεύγων δεν αμφισβητεί τη νομιμότητα του συστήματος προαγωγών που εφαρμόζεται εν προκειμένω υπό το πρίσμα του άρθρου 45 του ΚΥΚ. Υπενθυμίζει επίσης ότι ο ΚΥΚ δεν παρέχει δικαίωμα προαγωγής, ακόμη και στους υπαλλήλους οι οποίοι πληρούν όλες τις προϋποθέσεις για προαγωγή. Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης προσθέτει ότι τυχόν υποχρέωση της ΑΔΑ να χορηγεί μόρια προαγωγής σε μεταταχθέντα υπάλληλο και μετά την ημερομηνία μετατάξεώς του θα ισοδυναμούσε με υποχρέωση

της εν λόγω ΑΔΑ να εξακολουθεί να προβαίνει σε συγκριτική εξέταση των προσόντων και μετά την ημερομηνία μετατάξεως, πράγμα αντίθετο τόσο προς τους εσωτερικούς κανόνες του περί προαγωγών όσο και προς τη νομολογία. Διευκρινίζει, στο υπόμνημα ανταπαντήσεως, ότι το μέτρο prorata temporis συνιστά πλάσμα δικαίου κατά το οποίο τα σωρευθέντα κατά τη διάρκεια της περιόδου προαγωγής και μόνον προσόντα μετατρέπονται σε μόρια προαγωγής λαμβανόμενα υπόψη στο πλαίσιο της πραγματοποιούμενης κατά την αυτή περίοδο προαγωγών συγκριτικής εξετάσεως. Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εκτιμά, τέλος, ότι πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο το επιχείρημα που προβλήθηκε για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως και κατά το οποίο κανένα μόριο αξιολογήσεως προσόντων δεν απονεμήθηκε στον προσφεύγοντα για την περίοδο μεταξύ 1ης Ιανουαρίου και 16ης Μαρτίου 2015.

32 Επισημαίνεται, καταρχάς, ότι οι διάδικοι συμφωνούν ως προς το θεσμικό όργανο που είναι αρμόδιο να αποφασίσει σχετικά με την προαγωγή του προσφεύγοντος στο πλαίσιο της περιόδου προαγωγών 2015, ήτοι, εν προκειμένω, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όργανο από το οποίο προέρχεται ο προσφεύγων.

33 Πράγματι, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι, σύμφωνα με τις επιταγές του άρθρου 45 του ΚΥΚ, εφόσον ένας υπάλληλος έχει δυνατότητα προαγωγής κατά το έτος κατά τη διάρκεια του οποίου μετατάσσεται από ένα θεσμικό όργανο σε άλλο, αρμόδια να αποφασίσει για την προαγωγή του αρχή είναι η ΑΔΑ του οργάνου από το οποίο προέρχεται ο υπάλληλος αυτός (απόφαση της 28ης Ιουνίου 2011, Mora Carrasco κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, F-128/10, EU:F:2011:96, σκέψη 39· διατάξεις της 5ης Ιουλίου 2011, Alari κατά Κοινοβουλίου, F-38/11, EU:F:2011:103, σκέψη 31, και της 12ης Δεκεμβρίου 2013, Debaty κατά Συμβουλίου, F-47/13, EU:F:2013:215, σκέψη 22).

34 Οι διάδικοι συμφωνούν επίσης ότι το σύστημα προαγωγών που πρέπει να εφαρμοστεί από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι το δικό του σύστημα προαγωγών, όπως έχει θεσπιστεί από διάφορες εσωτερικές διατάξεις που μνημονεύονται στις σκέψεις 2 έως 8 ανωτέρω, η νομιμότητα των οποίων δεν αμφισβητείται, άλλωστε, από τον προσφεύγοντα.

35 Συγκεκριμένα, πρέπει να γίνει δεκτό ότι από την αρμοδιότητα της ΑΔΑ του θεσμικού οργάνου από το οποίο προέρχεται ο υπάλληλος να αποφασίσει σχετικά με την προαγωγή του κατά το έτος κατά τη διάρκεια του οποίου μετατάχθηκε και από τη βάση της αρμοδιότητας αυτής η οποία συνίσταται στην αναγκαία σύγκριση των προσόντων μεταξύ υπαλλήλων συναδέλφων στο ίδιο θεσμικό όργανο κατά τον χρόνο της συγκρίσεως αυτής (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 28ης Ιουνίου 2011, Mora Carrasco κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, F-128/10, EU:F:2011:96, σκέψη 35, και διάταξη της 5ης Ιουλίου 2011, Alari κατά Κοινοβουλίου, F-38/11, EU:F:2011:103, σκέψη 27) απορρέει κατ' ανάγκην ότι το θεσμικό όργανο από το οποίο προέρχεται ο υπάλληλος εφαρμόζει το δικό του σύστημα προαγωγών. Επισημαίνεται, εξάλλου, ότι η εφαρμογή του συστήματος προαγωγών του θεσμικού οργάνου από το οποίο προέρχεται ο υπάλληλος είχε συμφωνηθεί από το σώμα των προϊσταμένων διοικήσεως με τα συμπεράσματά τους της 30ής Νοεμβρίου 2011. Συγκεκριμένα, από τα εν λόγω συμπεράσματα, χωρίς να απαιτείται να εξετασθεί εν προκειμένω η δεσμευτική ισχύς τους ως προς την οποία υπάρχει διάσταση απόψεων μεταξύ των διαδίκων, προκύπτει ότι «η ημερομηνία θέσεως σε ισχύ της προαγωγής είναι αυτή που απορρέει από το σύστημα προαγωγών του οργάνου από το οποίο προέρχεται ο υπάλληλος», όπερ συνεπάγεται ότι η ημερομηνία αυτή πρέπει να καθορίζεται κατ' εφαρμογήν του εν λόγω συστήματος.

36 Οι διάδικοι διαφωνούν, αντιθέτως, ως προς την εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση του συστήματος προαγωγών του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και ειδικά, ως προς την εφαρμογή του μέτρου prorata temporis.

37 Πρέπει να παρατηρηθεί συναφώς, πρώτον, ότι από τη σχετική με τις προαγωγές σε περίπτωση διοργανικής μετατάξεως νομολογία προκύπτει ότι είναι αναγκαίο να συγκρίνονται τα προσόντα των μεταταχθέντων υπαλλήλων με εκείνα των υπαλλήλων που ήταν ακόμη συνάδελφοί τους κατά το προηγηθέν της μετατάξεώς τους έτος. Πράγματι, για να αποφασίσει αν ένας υπάλληλος πρέπει να

προαχθεί αναδρομικώς από 1ης Ιανουαρίου του έτους Ν, η ΑΔΑ δεν μπορεί, στην πράξη, παρά να προβεί σε συγκριτική εξέταση των προσόντων των υπαλλήλων κατά το παρελθόν, ιδίως κατά το έτος Ν-1 και βάσει των εκθέσεων αξιολογήσεως των επιδόσεων των εν λόγω υπαλλήλων κατά τα έτη Ν-1 και προηγούμενα (απόφαση της 28ης Ιουνίου 2011, Mora Carrasco κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, F-128/10, EU:F:2011:96, σκέψη 35· διατάξεις της 5ης Ιουλίου 2011, Alari κατά Κοινοβουλίου, F-38/11, EU:F:2011:103, σκέψη 27, και της 12ης Δεκεμβρίου 2013, Debaty κατά Συμβουλίου, F-47/13, EU:F:2013:215, σκέψη 23).

38 Από τη νομολογία αυτή απορρέει επίσης ότι η προαγωγή αποφασίζεται αναδρομικώς, με ισχύ από την ημερομηνία κατά την οποία ο υπάλληλος τον οποίο αφορά υπαγόταν στο αρμόδιο να αποφασίσει σχετικά με την προαγωγή του θεσμικό όργανο. Πράγματι, εφόσον η προαγωγή προϋποθέτει τη διαθεσιμότητα προβλεπόμενης στον προϋπολογισμό κενής θέσεως εργασίας η οποία αντιστοιχεί στον επίμαχο βαθμό και κάθε όργανο καθορίζει αυτοτελώς τον αριθμό των διαθέσιμων θέσεων εργασίας στο εσωτερικό του, δυνάμει του άρθρου 6 του ΚΥΚ, και συνεπώς τον πίνακα κενών θέσεων (βλ, υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 28ης Ιουνίου 2011, Mora Carrasco κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, F-128/10, EU:F:2011:96, σκέψη 37), το αρμόδιο να αποφασίσει σχετικά με την προαγωγή όργανο μπορεί να προαγάγει τον ενδιαφερόμενο υπάλληλο μόνον σε ημερομηνία κατά την οποία δύναται να τον τοποθετήσει σε κενή θέση εργασίας στο εσωτερικό του, δηλαδή κατά τη διάρκεια της περιόδου κατά την οποία ο υπάλληλος αυτός υπάγεται στο εν λόγω όργανο.

39 Επισημαίνεται, δεύτερον, ότι, αντιθέτως προς τα επίμαχα συστήματα προαγωγών στις υποθέσεις από τις οποίες προέκυψε η νομολογία αυτή, το σύστημα προαγωγών του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προβλέπει ότι, δυνάμει του μέτρου prorata temporis, προαγωγή είναι δυνατή όχι μόνον κατά την 1η Ιανουαρίου, αλλά επίσης κατά την πρώτη ημέρα οιουδήποτε εκ των επομένων μηνών του έτους Ν και ότι, για την προαγωγή κατά τη διάρκεια του έτους Ν, λαμβάνονται υπόψη τόσο τα μόρια που απονεμήθηκαν για το έτος Ν-1 όσο και τα μόρια που απονέμονται για το έτος Ν.

40 Επιβάλλεται, εντούτοις, να γίνει δεκτό ότι τα μόρια που απονέμονται κατά τη διάρκεια του έτους Ν, είτε προκύπτουν από συγκριτική εξέταση προσόντων για το έτος Ν, όπως υποστηρίζει το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, είτε προκύπτουν από απλή πλασματική εφαρμογή της συγκριτικής εξετάσεως προσόντων για το έτος Ν-1, όπως υποστηρίζει ο προσφεύγων, μπορούν να απονεμηθούν μόνο για όσο χρονικό διάστημα ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος υπάγεται στο θεσμικό όργανο που είναι αρμόδιο για τη συγκριτική εξέταση προσόντων και, συνεπώς, για την απόφαση περί προαγωγής. Συγκεκριμένα, στο μέτρο που η απονομή των μορίων αυτών εντάσσεται, όπως και οι μεταγενέστερες παρεμβάσεις της επιτροπής ίσης εκπροσωπήσεως για τις προαγωγές και της ΑΔΑ, στο πλαίσιο της διαδικασίας προαγωγής για το έτος Ν (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 28ης Ιουνίου 2016, Kotula κατά Επιτροπής, F-118/15, EU:F:2016:138, σκέψη 55 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), προκειμένου να καθοριστεί η ημερομηνία προαγωγής του υπαλλήλου τον οποίο αφορά, τα μόρια αυτά μπορούν να απονεμηθούν μόνο έως την ημερομηνία κατά την οποία το θεσμικό όργανο είναι αρμόδιο για τη συγκριτική εξέταση των προσόντων του προσφεύγοντος με τα προσόντα των συναδέλφων του στο εν λόγω θεσμικό όργανο και δύναται να τον προαγάγει, ήτοι, εν προκειμένω, την ημερομηνία μετατάξεως του προσφεύγοντος στο Κοινοβούλιο.

41 Στην υπό κρίση διαφορά, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ορθώς, αρνήθηκε να απονείμει μόρια στον προσφεύγοντα στο πλαίσιο της περιόδου προαγωγών 2015 μετά την ημερομηνία της μετατάξεώς του στο Κοινοβούλιο στις 16 Μαρτίου 2015.

42 Με την άρνησή του αυτή, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν παραβίασε έναν από τους σκοπούς που επιδιώκονται με το μέτρο prorata temporis, τον οποίο υπογραμμίζει ο προσφεύγων και ο οποίος συνίσταται στη καλύτερη διασφάλιση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ υπαλλήλων διά της μειώσεως του αβέβαιου αποτελέσματος της ημερομηνίας κατά την οποία συμπληρώνεται το όριο αναφοράς. Πράγματι, η ίση μεταχείριση εν προκειμένω αφορά τους υπαλλήλους που

συμπληρώνουν το όριο προαγωγής την 1η Ιανουαρίου του έτους προαγωγής και εκείνους του ίδιου θεσμικού οργάνου οι οποίοι το συμπληρώνουν μεταγενέστερα, και όχι τους υπαλλήλους που παραμένουν στο θεσμικό όργανό τους και εκείνους που μετατάσσονται.

43 Εξάλλου, η εφαρμογή εν προκειμένω του μέτρου prorata temporis από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης επιρρωννύεται από τη διάταξη της 12ης Δεκεμβρίου 2013, Debaty κατά Συμβουλίου (F-47/13, EU:F:2013:215). Βεβαίως, όπως ορθώς επισημαίνει ο προσφεύγων, η μετάταξή του κατά τη διάρκεια της περιόδου προαγωγών διαφοροποιεί την περίπτωσή του από την περίπτωση του προσφεύγοντος στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η διάταξη της 12ης Δεκεμβρίου 2013, Debaty κατά Συμβουλίου (F-47/13, EU:F:2013:215). Πράγματι, στην υπόθεση αυτή, ο προσφεύγων είχε μεταταχθεί σε άλλο θεσμικό όργανο το 2011, πριν από την αρχή του έτους 2012, κατά το οποίο μπορούσε να αξιώσει προαγωγή. Εντούτοις, αντιθέτως προς όσα προβάλλει ο προσφεύγων-ενάγων, οι αιτιολογικές σκέψεις που εκτίθενται στην εν λόγω διάταξη δεν είναι άσχετες με την προκειμένη περίπτωση, δεδομένου ότι το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης έκρινε κατ' ουσίαν, όπως και το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι το αρμόδιο να αποφασίσει σχετικά με την προαγωγή όργανο, αλλά επίσης και συνακόλουθα οι υπάλληλοι σε σχέση με τους οποίους πρέπει να συγκριθεί ο ενδιαφερόμενος για προαγωγή υπάλληλος καθώς και η ημερομηνία κατά την οποία η προαγωγή μπορεί να πραγματοποιηθεί, ήτοι ημερομηνία κατά την οποία ο υπάλληλος υπαγόταν στο αρμόδιο θεσμικό όργανο, καθορίζονται βάσει της ημερομηνίας μετατάξεως (διάταξη της 12ης Δεκεμβρίου 2013, Debaty κατά Συμβουλίου, F-47/13, EU:F:2013:215, σκέψεις 23 και 24).

44 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί η κριτική που άσκησε το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με το παραδεκτό του επιχειρήματος που προβλήθηκε για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως και κατά το οποίο κανένα μόριο αξιολογήσεως προσόντων δεν απονεμήθηκε στον προσφεύγοντα για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου έως τις 16 Μαρτίου 2015. Πράγματι, δεδομένου ότι από την εξέταση του πρώτου λόγου προκύπτει ότι το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν ήταν υποχρεωμένο να απονείμει μόρια στον προσφεύγοντα μετά τις 16 Μαρτίου 2015, τα απονεμηθέντα για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου έως τις 16 Μαρτίου 2015 μόρια δεν θα του παρείχαν τη δυνατότητα συμπληρώσεως του ορίου προαγωγής, οπότε το επιχείρημα αυτό πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να απορριφθεί ως αλυσιτελές.

Επί του λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της ομοιογένειας της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης

45 Ο προσφεύγων προβάλλει, πρώτον, ότι το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αρνούμενο να τον προαγάγει, ανέστειλε, στην πραγματικότητα, τη συμμετοχή του στην περίοδο προαγωγών 2015 λόγω της μετατάξεώς του στο Κοινοβούλιο, παραβιάζοντας κατά τον τρόπο αυτόν την αρχή της ομοιογένειας της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης και προσβάλλοντας την προσδοκία του για ομαλή εξέλιξη της σταδιοδρομίας του. Δεύτερον, υποστηρίζει ότι η άρνηση αυτή προαγωγής παραβιάζει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, δεδομένου ότι ο ίδιος έτυχε, λόγω και μόνον της μετατάξεως αυτής, διαφορετικής μεταχειρίσεως σε σχέση με τους συναδέλφους του, οι οποίοι εντούτοις βρίσκονταν στην ίδια ακριβώς κατάσταση με τη δική του κατά τη διάρκεια του έτους που προηγήθηκε της μετατάξεώς του.

46 Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αντιτείνει, πρώτον, ότι η αρχή της ομοιογένειας της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης δεν συνεπάγεται ότι τα θεσμικά όργανα οφείλουν να κάνουν με πανομοιότυπο τρόπο χρήση της εξουσίας εκτιμήσεώς τους και δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια να υποχρεώνει το θεσμικό όργανο να λαμβάνει αποφάσεις περί προαγωγών κατά παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ. Δεύτερον, υπογραμμίζει ότι, καθόσον η υποχρέωση να προβεί στην προβλεπόμενη στο άρθρο 45 του ΚΥΚ συγκριτική εξέταση προσόντων αποτελεί έκφραση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, η απόρριψη του λόγου που αφορά παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ πρέπει

να συνεπάγεται την απόρριψη της αιτιάσεως με την οποία προβάλλεται μη τήρηση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως. Προσθέτει ότι, μολονότι η κατάσταση του προσφεύγοντος, το 2014, ήταν η ίδια με εκείνη των συναδέλφων του στο θεσμικό όργανο, διαφοροποιήθηκε εντούτοις ουσιωδώς το 2015 λόγω της μετατάξεώς του στο Κοινοβούλιο.

47 Υπενθυμίζεται, καταρχάς, ότι η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως επιβάλλει να μην αντιμετωπίζονται διαφορετικά παρόμοιες καταστάσεις και να μην αντιμετωπίζονται κατά τον ίδιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, εκτός αν η αντιμετώπιση αυτή δικαιολογείται αντικειμενικώς (απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 2008, Chetcuti κατά Επιτροπής, C-16/07 P, EU:C:2008:549, σκέψη 40, και της 9ης Φεβρουαρίου 1994, Lacruz Bassols κατά Δικαστηρίου, T-109/92, EU:T:1994:16, σκέψη 87).

48 Κατά πάγια επίσης νομολογία, η προβλεπόμενη στο άρθρο 45 του ΚΥΚ συγκριτική εξέταση των προσόντων αποτελεί έκφραση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως (βλ., διάταξη της 8ης Οκτωβρίου 2015, Nieminen κατά Συμβουλίου, T-464/14 P, EU:T:2015:787, σκέψη 38 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

49 Εν προκειμένω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι δεν υπήρξε παραβίαση της αρχής αυτής, λαμβανομένης υπόψη της διαφοράς, το 2015, μεταξύ της καταστάσεως του προσφεύγοντος και της καταστάσεως των άλλων υπαλλήλων του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης οι οποίοι αποτέλεσαν αντικείμενο της απαιτούμενης για προαγωγή συγκριτικής εξετάσεως. Πράγματι, σε αντίθεση προς τους άλλους αυτούς υπαλλήλους, ο προσφεύγων μετατάχθηκε σε άλλο θεσμικό όργανο κατά τη διάρκεια της συγκεκριμένης περιόδου προαγωγών. Επομένως, η περίοδος που έλαβε υπόψη το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκειμένου να προβεί στη συγκριτική εξέταση των προσόντων του προσφεύγοντος και των συναδέλφων του στο ίδιο όργανο και προκειμένου να απονείμει μόρια προαγωγής μπορούσε μόνον, το 2015, να περιορίζεται μεταξύ 1ης Ιανουαρίου και 15ης Μαρτίου 2015. Είναι, ως εκ τούτου αδιάφορο το γεγονός ότι, όπως υποστηρίζει ο προσφεύγων, βρισκόταν στην ίδια κατάσταση με εκείνη των συναδέλφων του υπαλλήλων του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης το 2014, κατά μείζονα δε λόγο καθόσον ο προσφεύγων ουδόλως υποστηρίζει ότι έχει υποστεί δυσμενή μεταχείριση κατά την απονομή μορίων προαγωγής για το έτος 2014. Προστίθεται, προς απάντηση στο επιχείρημα περί κινδύνου αυθαιρεσίας τον οποίο ενέχει ο καθορισμός της ημερομηνίας μετατάξεως από τα θεσμικά όργανα και καταχρήσεως εξουσίας, ότι ουδόλως τεκμηριώνεται ο κίνδυνος αυτός και ότι, εν πάση περιπτώσει, περιορίζεται σε μεγάλο βαθμό τόσο από το μέτρο prorata temporis όσο και από το γεγονός ότι η πρωτοβουλία για τη μετάταξη ανήκει στον υπάλληλο και ότι απαιτείται κοινή συμφωνία των δύο θεσμικών οργάνων για τον καθορισμό της ημερομηνίας μετατάξεως.

50 Από τη διαφορετική αυτή μεταχείριση λόγω της διοργανικής μετατάξεως δεν προκύπτει εξάλλου ούτε παραβίαση της αρχής της ομοιογένειας της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης.

51 Επιβάλλεται, συναφώς, η υπόμνηση, δεύτερον, ότι, κατά πάγια νομολογία, ασφαλώς σύμφωνα με την αρχή της ομοιογένειας της δημόσιας διοίκησης, όπως εξαγγέλλεται με το άρθρο 9, παράγραφος 3, της Συνθήκης του Άμστερνταμ, όλοι οι υπάλληλοι όλων των οργάνων της Ένωσης υπόκεινται σε ενιαίο κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως και συνεπώς στις ίδιες διατάξεις (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη της 11ης Οκτωβρίου 2012, Cervelli κατά Επιτροπής, T-622/11 P, EU:T:2012:538, σκέψη 25 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Εντούτοις, προβάλλοντας, εν προκειμένω, ότι η διοργανική μετάταξή του είχε ως συνέπεια την αναστολή της συμμετοχής του στην περίοδο προαγωγών 2015 κατά παραβίαση της αρχής αυτής της ομοιογένειας, ο προσφεύγων δεν προσάπτει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ότι εφάρμοσε άλλους κανόνες από αυτούς του Κοινοβουλίου ούτε, κατά μείζονα λόγο, τη θέσπιση από τα δύο αυτά θεσμικά όργανα διαφορετικών εσωτερικών κανόνων για τις προαγωγές. Του προσάπτει, αντιθέτως, ότι δεν εφάρμοσε πλήρως τους δικούς του κανόνες και, ειδικότερα, το μέτρο prorata temporis, όπως εάν είχε παραμείνει υπάλληλος του θεσμικού αυτού οργάνου. Με την επιχειρηματολογία του, ο προσφεύγων δεν προσάπτει, συνεπώς, στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης μη τήρηση της αρχής της ομοιογένειας της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης, οπότε η αιτίαση σχετικά με μη τήρηση της αρχής αυτής δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.

52 Μπορεί να προστεθεί ότι το ίδιο ισχύει και σε περίπτωση κατά την οποία η επιχειρηματολογία αυτή ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι προσάπτει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ότι τον αντιμετώπισε δυσμενώς λόγω της μετατάξεώς του στο Κοινοβούλιο.

53 Πράγματι, από τη νομολογία προκύπτει, βεβαίως, ότι εναπόκειται στα θεσμικά όργανα να βεβαιώνονται, αφενός, ότι η κινητικότητα δεν θίγει την εξέλιξη της σταδιοδρομίας των υπαλλήλων που τους αφορά και, αφετέρου, ότι οι μετατιθέμενοι υπάλληλοι δεν περιήλθαν σε δυσμενέστερη θέση στο πλαίσιο της περιόδου προαγωγών (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 3ης Οκτωβρίου 2000, Cubero Vermurie κατά Επιτροπής, T-187/98, EU:T:2000:225, σκέψεις 68 και 69, και της 18ης Σεπτεμβρίου 2013, Scheidemann κατά Επιτροπής, F-76/12, EU:F:2013:132, σκέψη 29). Μπορεί ομοίως να διαπιστωθεί ότι ο προσφεύγων-ενάγων θα είχε συμπληρώσει το όριο προαγωγής την 1η Ιουλίου 2015, το οποίο θα του παρείχε τη δυνατότητα να συμπεριληφθεί στον πίνακα των προαγώγιμων υπαλλήλων, αν είχε παραμείνει υπάλληλος του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ότι προήχθη στον βαθμό AD 10 από το Κοινοβούλιο από 1ης Ιανουαρίου 2016.

54 Ωστόσο, αφενός, ο δικαστής της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει επισημάνει με πλείονες αποφάσεις του τη σημασία της αυτονομίας που απολαύει κάθε θεσμικό όργανο υπό την ιδιότητα του εργοδότη, απορρίπτοντας τα αντλούμενα από την ομοιογένεια της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης επιχειρήματα. Ως εκ τούτου, υπάλληλος που μετατάσσεται σε ορισμένο όργανο δεν μπορεί να απαιτήσει την εφαρμογή των ίδιων κανόνων προαγωγής με τους ευνοϊκότερους κανόνες που εφαρμόζονται από το θεσμικό όργανο από το οποίο προέρχεται προκειμένου να υποστηρίξει ότι περιήλθε σε δυσμενέστερη θέση κατά την προαγωγή του λόγω της κινητικότητάς του (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 5ης Ιουλίου 2011, V κατά Κοινοβουλίου, F-46/09, EU:F:2011:101, σκέψη 135 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

55 Αφετέρου και εν πάση περιπτώσει, από πάγια επίσης νομολογία προκύπτει ότι ο ΚΥΚ ουδόλως παρέχει δικαίωμα προαγωγής, ακόμη και σε υπαλλήλους που πληρούν όλες τις προϋποθέσεις για προαγωγή, μεταξύ των οποίων η συμπλήρωση του ορίου προαγωγής (βλ., απόφαση της 31ης Μαΐου 2005, Διονυσσοπούλου κατά Συμβουλίου, T-284/02, EU:T:2005:188, σκέψη 19 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 14ης Ιουλίου 2011, Praskevicius κατά Κοινοβουλίου, F-81/10, EU:F:2011:120, σκέψη 51). Πράγματι, η απονομή μορίων προαγωγής δεν καθορίζει οριστικά τη θέση του θεσμικού οργάνου κατά το πέρας διαδικασίας προαγωγής, καθόσον η ΑΔΑ διατηρεί την εξουσία της εκτιμήσεως και δεν δεσμεύεται από τα μόρια που έχουν απονεμηθεί από τους διευθυντές ή τους προϊσταμένους της υπηρεσίας ούτε από το όριο αναφοράς ούτε από την επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως για τις προαγωγές (βλ., όσον αφορά το σύστημα προαγωγών του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2003, Breton κατά Δικαστηρίου, T-323/02, EU:T:2003:340, σκέψεις 48 και 50). Ως εκ τούτου, από το γεγονός ότι ο προσφεύγων θα συμπλήρωνε το όριο προαγωγής την 1η Ιουλίου 2015 παραμένοντας υπάλληλος του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν δύναται να συναχθεί ότι ο εν λόγω υπάλληλος θα είχε κατ' ανάγκην δικαίωμα προαγωγής κατά την ημερομηνία αυτή. Δεν μπορεί κατά μείζονα λόγο να συναχθεί καθυστέρηση της προαγωγής και, ως εκ τούτου, δυσμενής μεταχείριση του προσφεύγοντος λόγω της κινητικότητάς του. Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

56 Επομένως, τα αιτήματα ακυρώσεως πρέπει να απορριφθούν.

Επί του αγωγικού αιτήματος

57 Ο προσφεύγων ζητεί αποζημίωση για την υλική ζημία που υπέστη λόγω των παραβάσεων τις οποίες επικαλείται στο πλαίσιο των δύο λόγων που προβάλλει προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως. Διευκρινίζει ότι η υλική ζημία που υπέστη ισοδυναμεί κυρίως με τη διαφορά μεταξύ, αφενός, των αποδοχών που θα ελάμβανε από 1ης Ιουλίου έως τις 31 Δεκεμβρίου 2015 αν είχε προαχθεί στον βαθμό AD 10 την 1η Ιουλίου 2015 και, αφετέρου, των αποδοχών που πράγματι έλαβε μεταξύ 1ης Ιουλίου 2015 και 1ης Ιανουαρίου 2016, ημερομηνίας του πραγματικού του διορισμού στον βαθμό AD 10.

Υποστηρίζει, εξάλλου, ότι δεν χωρεί αμφιβολία ότι υπέστη τη ζημία αυτή λόγω της ανωτέρω παράνομης συμπεριφοράς του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ο προσφεύγων προσθέτει, στο υπόμνημα απαντήσεως, ότι προκειμένου να καθοριστεί η ημερομηνία μεταβάσεώς του στο κλιμάκιο 2 του βαθμού AD 10 πρέπει να ληφθεί υπόψη η αναδρομική ισχύς της προαγωγής του από 1ης Ιουλίου 2015.

58 Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εκτιμά ότι το αίτημα αποζημιώσεως του προσφεύγοντος πρέπει να απορριφθεί. Πρώτον, ο προσφεύγων δεν διευκρινίζει το περιεχόμενο του αιτήματός του αλλά περιγράφει απλώς τις συνέπειες που πρέπει να συναχθούν από ενδεχόμενη ακυρωτική απόφαση. Δεύτερον, στις υπαλληλικές προσφυγές, τα αιτήματα που σκοπούν στην αποκατάσταση ζημίας πρέπει να απορρίπτονται στο μέτρο που συνδέονται στενά, όπως εν προκειμένω, με ακυρωτικά αιτήματα τα οποία αυτά καθαυτά είναι απορριπτέα ως αβάσιμα. Τρίτον, η προβαλλόμενη ζημία δεν είναι βέβαιη, δεδομένου ότι η χορήγηση των αποδοχών που διαλαμβάνονται στο αίτημα αποζημιώσεως του προσφεύγοντος εμπίπτει στην πραγματικότητα στις συνέπειες που πρέπει να συναγάγει το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης από ενδεχόμενη ακυρωτική απόφαση.

59 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως που ασκείται από μόνιμο ή έκτακτο υπάλληλο, η θεμελίωση της εξωσυμβατικής ευθύνης για παράνομη συμπεριφορά θεσμικού οργάνου εξαρτάται από τη συνδρομή ενός συνόλου προϋποθέσεων που αφορούν το παράνομο της συμπεριφοράς που προσάπτεται στο όργανο αυτό, το υποστατό της ζημίας και την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της συμπεριφοράς αυτής και της προβαλλόμενης ζημίας. Κατά συνέπεια, όταν δεν πληρούται μια από τις προϋποθέσεις αυτές, η αγωγή πρέπει να απορρίπτεται στο σύνολό της, χωρίς να χρειάζεται να εξετασθούν οι λοιπές προϋποθέσεις για την εξωσυμβατική ευθύνη (αποφάσεις της 1ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά Brazzelli Lualdi κλ.π., C-136/92 P, EU:C:1994:211, σκέψη 42, και της 17ης Μαΐου 2017, PG κατά Frontex, T-583/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:344, σκέψη 97).

60 Όμως, επισημαίνεται ότι, όπως υποστηρίζει το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τα αιτήματα αποζημιώσεως στηρίζονται αποκλειστικώς στις παραβάσεις που απορρέουν από το βάσιμο των δύο λόγων που προβάλλονται προς στήριξη των αιτημάτων ακυρώσεως. Δεδομένου ότι οι λόγοι αυτοί απορρίφθηκαν, η προϋπόθεση σχετικά με την προσαπτόμενη παράνομη συμπεριφορά δεν πληρούται, οπότε το αίτημα αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθεί. Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να απορριφθεί ως προώρως υποβληθέν, τούτο δε ακόμη και αν η σχετική με το παράνομο της συμπεριφοράς προϋπόθεση πληρούνταν εν προκειμένω, καθόσον η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως λόγω της παράνομης αυτής συμπεριφοράς δεν θα συνεπαγόταν ότι ο προσφεύγων δικαιούνταν να προαχθεί (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη της 3ης Μαΐου 2017, De Nicola κατά ΕΤΕπ, T-71/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:307, σκέψη 24 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ., επίσης, σκέψη 55 ανωτέρω).

61 Επομένως, η παρούσα προσφυγή-αγωγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

62 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.

2) Καταδικάζει τον RL στα δικαστικά έξοδα.

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Δεκεμβρίου 2017.

(υπογραφές)